

Jurgita Staškūnaitė-Rulienė apie mamą

Netekau jos labai anksti, kaip tik tuo metu, kada ji buvo reikalingiausia, paauglystėje. Dar tuomet nesupratau, kad mano gyvenimas turės visiškai pasikeisti, kad niekada jau nebus taip, kaip anksčiau. Gyvenimas neklausia, norime mes permainų ar nelabai, neklausia, ar pavyks susitaikyti su artimo žmogaus netektimi, ar ne...

Sunku pasakoti apie žmogų, kuris buvo (o ir yra, ir bus) tavo mama. Kiekvienas į savo mamą žiūri kaip į artimą šeimos narį, bet ne kaip į žinomą asmenybę, įžymų žmogų. Prisimenu ją nuolat užsiėmusią, nuolat skubančią, o kartais, bet rečiau, užsisvajojusią, paskendusią savame pasaulyje. Ko gero, tomis akimirkomis ji ir būdavo laimingiausia, semdavosi įkvėpimo galbūt naujam eilėraščiui, galbūt būsimam straipsniui.

Ji nebuvo tradicinė mama, nors kartais norėdavau, jog tokia būtų, tačiau tas netradiciškumas padėjo mums, vaikams, būti kitokiems. Mama mumis pasitikėdavo, leisdavo daryti tai, apie ką kitiems vaikams būdavo nevalia nė svajoti. Suteikdama daugiau laisvės, reikalaudavo ir daugiau atsakomybės. Prisimenu, kad keletą kartų pasimokiau iš savo poelgių, nors manęs ir niekas nebaudė. Tiesiog teko įsitikinti, kad prieš ką nors darant, reikia pagalvoti.

Būdama penktos klasės mokinė, į mokyklą išėjau su mamos jaunystės laikų bateliais, nes man nedraudė to daryti. Iš mokyklos grįžau apsiverkusi – iš mano batelių pasijuokė. Jie nebuvo madingi, bet man pasirodė labai gražūs. Tad po truputį mokiausi pati atsakyti už savo poelgius ir juos įvertinti. Eksperimentavau toliau: jos laku nusilakavau nagus – man ji leisdavo tai daryti, nors tais laikais vaikai nagų nelakuodavo. Mokykloje juos turėdavau slėpti. Bet kaip paslėpsi tai, kas ryšku, todėl reikėdavo paaiškinti mokytojoms, kodėl nagai netvarkingi.

Mama skatino mus, vaikus, mąstyti, akiai nesutikti su primetama nuomone. Kai dar pradinukė parnešiau pastabą dėl slidžių, neatsineštų į kūno kultūros pamoką, mama parašė mokytojai, kad slidėmis turėtų pasirūpinti mokykla. Aišku, po tokio raštelio mokytojos požiūris į mane nepagerėjo.

Esu mamai dėkinga už tai, kad turėjau greitai suaugti, kad mokiausi mąstyti kitaip. Tai lėmė, kad su manimi nebuvo elgiamasi kaip su kvailu vaiku. Nuo pat mažų dienų dalyvaudavau jos pokalbiuose su draugais, kurie man labai patikdavo, nes buvo meniškos sielos ir labai įdomūs žmonės. Slapčia klausydavausi, ką jie kalba, nors ir nelabai suprasdavau apie ką. Dažnai jausdavausi jai ne kaip dukrai, o kaip drauge – priimant svarbesnius sprendimus į mano nuomonę būdavo atsižvelgiama (brolis buvo dar mažas vaikas, todėl nesprendavo kai kurių reikalų). Turbūt visą gyvenimą įstrigs kelionės, į kurias ji mane dažnai pasiimdavo. Tuomet sužinodavau daug naujo arba pasikeisdavau požiūrį į kai kuriuos dalykus.

Labai anksti ji man atskleidė muzikos ir mistikos pasaulį. Vienos pirmųjų plokštelių namuose buvo Vytauto Kernagio vaikiškos dainelės, vėliau klausydavausi jos mėgstamos muzikos, kuri man labai patikdavo. Prisimenu, kad tryliktojo gimtadienio proga ji man padovanojo „The Beatles“ dvi plokšteles. Man tai buvo geriausia dovana, nes patiko ši grupė. Mama buvo tikra dovanų parinkimo meistrė – jų sulaukdavau daug ir labai įvairių. Kiekviena proga, o ir be jos, gaudavau knygų, kurias labai mėgau ir mėgstu skaityti. Mane, tuomet dar vaiką, žavėjo jos domėjimasis mistiniais dalykais – horoskopais, įvairiais burtais, chiromantija. Daug dėmesio skyrė tam, kas nepaprasta, nepaaiškinama, kuo dar tuomet eiliniai žmonės nelabai domėjosi.

Horoskopu ji kliovėsi ir tą lemtingą dieną, kai įvyko tragiškas autoįvykis. Tarsi juokaudama kolegoms prasitarė, jog jai horoskopas žada nelaimę, tarsi pati nulėmė tokį likimą...